

Arrest

nr. 311 151 van 12 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat E. MASSIN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou-origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Wadesar, district Sherzad, provincie Nangarhar. U ging er een drietal jaar naar school. Nadien vernielden de taliban de school. Een 15-tal jaar geleden werd uw paternale oom, die werkte bij de lokale politie, tijdens het beveiligen van de weg door de taliban vermoord. 8 jaar geleden nam Daesh de macht over in uw dorp. Jullie verlieten jullie dorp en verbleven in tenten in het dorp Shra Kala. Jullie keerden terug toen Daesh de controle over het dorp kwijtgespeeld waren. Toen Daesh het dorp een tweede en derde keer in handen kreeg, verlieten jullie jullie woning opnieuw en keerden nadien telkens terug. Uw vader was herder en landbouwer en u hielp uw vader bij deze activiteiten. Een deel van jullie gronden bewerkten jullie, op een

ander deel lieten jullie jullie geiten grazen. Ruim 4 à 4,5 jaar geleden (komt overeen met eerste helft van 2019) wilden de 4 paternale neven jullie grond voor een spotprijstje kopen. Neef N. , buurman A. G. en uw vader zouden dit in de moskee besproken hebben, maar niet tot een akkoord gekomen zijn. Een maand later kwamen 2 paternale neven naar uw woning. Opnieuw besprak uw vader met hen en met buurman A. G. de verkoop van de gronden. Uw vader liet uiteindelijk weten dat hij zijn land niet wilde verkopen. Vijf maanden later, nu 3-3,5 jaar geleden (komt overeen met eerste helft 2020) wilde uw vader met uw broer zijn gronden irrigeren. Uw vader werd er doodgeschoten. De taliban die toen de macht had in uw regio, beloofde de zaak te onderzoeken, zonder resultaat. 3 à 4 maanden na de dood van uw vader liet uw broer de geiten uit. Toen de geiten op het land van uw neven graasden, werd uw broer door hen voor lafaard uitgemaakt omdat hij niets ondernomen had na de dood van uw vader. Er ontstond een handgemeen waarop uw broer vervolgens naar huis terugkeerde en jullie op de hoogte bracht van hetgeen gebeurd was. Hij besprak dit ook met de maliq en de dorpsouderen en zij raadden hem aan zich rustig te houden. Twee maanden later werd uw broer vermoord toen hij de geiten uitliet. U was er zeker van dat uw neven hem vermoord hebben en besepte toen ook dat uw vader door hen vermoord was. Toen u begreep dat ze ook u zouden willen doden om zo de gronden te erven, verhuisde u 4 dagen na de dood van uw broer met uw moeder en uw twee minderjarige broers naar het dorp Zulm Abad. Jullie trokken er in bij uw maternale oom K. N.. Een deel van de gronden verkocht u aan Askar – en dit om uw reis te betalen –, de rest van de gronden bleef in jullie bezit en wordt tot op heden bewerkt door jullie buurman jullie buurman A.. Twee maanden na jullie verhuis naar uw maternale oom verliet u Afghanistan. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, de Balkanroute, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk op 16 februari 2022 in België aan. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan heeft uw moeder hartproblemen. Ze kent er geen andere problemen. Momenteel bent u verloofd met S. M., de verloofde van uw overleden broer. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw paternale neven omwille van het grondconflict en omwille van het feit dat u in het Westen heeft verbleven. Sinds de machtsovername zouden uw paternale neven nu ook openlijk samenwerken met de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van een foto van uw broer en een kopie van een foto van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Dient immers te worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en de door u aangehaalde vluchtmotieven en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo verklaarde u dat het grondconflict met uw paternale neven reeds 4-4,5 jaar geleden zou gestart zijn (CGVS p. 19). Dat uw neven al jaren geïnteresseerd zouden zijn in jullie gronden en dat jullie al jaren hieromtrent problemen zouden kennen, kan echter niet overtuigen. Zo beweert u dat een eerste gesprek rond de verkoop van jullie grond plaatsvond in de moskee. Dit gesprek sprong af omwille van de te lage geboden prijs. Een maand later zou een tweede gesprek thuis hebben plaatsgevonden. Ook dit leidde niet tot een oplossing daar uw vader toen zou besloten hebben dat hij niet meer wilde verkopen (CGVS p. 20). Tussen die twee gesprekken zouden jullie geen problemen hebben gekend (CGVS p. 20). Dat uw vader en uw broer vervolgens zouden zijn gedood door uw neven, dit 5 en 10 maanden na het tweede gesprek (CGVS p. 20-22), kan verder niet worden aangenomen (zie infra).

In de periode volgend op de tweede onderhandelingspoging, en dit tot aan uw vertrek, kenden jullie ook geen andere problemen. Dat uw vader en uw broer vervolgens zouden zijn gedood door uw neven, dit 5 en 10 maanden na het tweede gesprek (CGVS p. 20-22), kan immers niet worden aangenomen (zie infra). Tot slot blijkt ook uw familie, die tot op heden in Afghanistan woont, geen problemen meer te hebben met uw

paternale neven omwille van jullie grond en het conflict hierrond. Dit alles ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de moord op uw vader komt u niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen, maar u legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer om deze te staven. U legt weliswaar een kopie van een foto van een overleden oude man neer, maar dit document kan niet overtuigen. Vooreerst is het niet mogelijk na te gaan wie deze persoon op de foto is en wat uw link is met deze persoon. Ook al zou het ten andere vaststaan dat de persoon op de foto uw vader is – quod non – dan nog kan uit de voorgelegde foto hoogstens worden afgeleid dat uw vader om het leven kwam, niets meer en niets minder. Onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wie hier mogelijks verantwoordelijk voor is, blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde foto. Bijgevolg kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend.

Ook al zou het ten andere vaststaan dat uw vader werd gedood – quod non – dan nog zijn uw verklaringen aangaande de moord op uw vader door uw paternale neven pure veronderstellingen. Zo beweerde u dat het grondconflict al 4-4,5 jaar aan de gang zou zijn. Waarom het conflict plots na 2 gesprekken tussen uw vader en neven zou geëscaleerd zijn en tot zijn dood hebben geleid – nu 3-3,5 jaar geleden (CGVS p. 14) – is geenszins duidelijk en maakte u bovendien ook totaal niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangehaald vonden er slechts twee onderhandelingspogingen plaats. Ook al draaiden deze op niets uit, er deden zich voor het overige geen verdere discussies of problemen voor (zie supra). U verklaarde bovendien dat uw vader en uw broer 's nachts naar de velden gingen om de gronden te irrigeren. Daar zou uw vader doodgeschoten zijn. Gezien het daar een jungle is, zou uw broer niemand gezien hebben (CGVS p. 14, 21-22). Uit uw verklaringen kan geenszins worden afgeleid door wie en waarom uw vader toen vermoord zou zijn. Gevraagd waarom u uw neven van de moord verdacht, linkte u de moord op uw vader aan het grondconflict. De neven dachten dat ze door iedereen uit te moorden recht zouden hebben op de erfenis. Pas toen uw broer ook vermoord werd, besepte u dit, zo verklaarde u. U linkte uw neven aan de moord enkel en alleen omdat uw familie een bod van hen op jullie grond niet aanvaard heeft en omdat jullie met niemand anders conflicten hadden (CGVS p. 22-23). Opnieuw komt u niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen en veronderstellingen zonder deze te onderbouwen. Bovendien zouden de enige twee gesprekken die er tussen uw vader en zijn neven zouden hebben plaatsgevonden dateren van ongeveer een jaar voor de (beweerde) moord op uw vader. Dat hier zoveel tijd zou overgaan mag ook wel verbazen. U toont op geen enkele manier aan dat uw neven betrokken zouden zijn bij de dood van uw vader. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het ook volstrekt onlogisch is dat uw paternale neven uw vader in het geheim zouden gedood hebben. Door dit in het geheim te doen vormt de moord op uw vader geen drukingsmiddel om de gronden alsnog in hun bezit te krijgen.

Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat u aanvankelijk beweerde geen klacht te hebben neergelegd n.a.v. de beweerde moord op uw vader bij de dorpsouderen om vervolgens te stellen dat u de dood van uw vader wel besprak met de dorpsouderen (CGVS p. 14, 21). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u beweerde dat iedereen in de regio aan zichzelf denkt. De maliq zou schrik hebben dat de neven hem ook iets zouden aandoen (CGVS p. 14, 21). U schetst hiermee een beeld van uw neven als zouden ze almachtig zijn in uw regio. Hiermee rekening houdend houdt het dan ook eens te meer geen steek dat uw neven niet al eerder en doortastender te werk zouden gegaan zijn om uw gronden in handen te krijgen.

Verder beweerde u dat er 3 maanden na de vermeende moord op uw vader een conflict tussen uw broer en enkele neven zou ontstaan zijn omdat uw broer de geiten op het stuk land van de neven liet grazen. Hij zou toen uitgemaakt zijn voor lafaard, dit omdat jullie geen wraak zouden genomen hebben voor de (beweerde) moord op uw vader. Hierin zagen jullie het bewijs dat uw neven uw vader hadden gedood. 2 maanden later zou ook uw broer vermoord zijn. Opnieuw komt u niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen en loutere veronderstellingen. Evenmin legt u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer om dit te staven. Opnieuw legt u een kopie van een foto van een overleden man neer, maar ook dit document kan niet overtuigen. Ook nu weer is het niet mogelijk na te gaan wie de persoon op de foto is en wat uw link met deze persoon is. In navolging wat hierboven reeds werd opgemerkt moet ook nu worden besloten dat, ook al zou het vaststaan dat de persoon op de foto uw broer is – quod non –, dan nog kan ook hieruit weerom hoogstens worden afgeleid dat uw broer om het leven kwam, niets meer en niets minder. Onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wie hier mogelijks verantwoordelijk voor is, blijkt ook nu op geen enkele manier uit de voorgelegde foto. Bijgevolg kan ook aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend.

Het feit dat u uw neven linkt aan de moord op vader omdat ze uw broer uitmaakten voor lafaard overtuigt verder geenszins dat zij uw vader zouden gedood hebben. Zo kan ervan uitgegaan worden dat iedereen van het dorp wel op de hoogte zou geweest zijn van de moord op uw vader en eveneens dat uw familie geen actie ondernam om zijn dood te wreken. Gezien het belang van erkwesities binnen de Afghaanse cultuur, is het dan ook geenszins opmerkelijk dat uw broer / uw familie het verwijt zou gekregen hebben de eer van de

familie te niet hebben gezuiverd – zeker gelet op uw eigen verklaringen dat de verloofde van uw broer na diens overlijden uw verloofde werd, dit conform de gebruiken (CGVS, p. 13), en er aldus moet vanuit gegaan worden dat u uit een conservatieve, traditionele familie komt, - vormt het loutere feit dat uw neef uw broer voor 'lafaard' zou hebben uitgemaakt geenszins een bewijs dat uw neven verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw vader. Dat de paternale neven, indien ze effectief reeds uw vader doodden en alle mannelijke familieleden willen doden om de grond in handen te krijgen (CGVS p. 17), vervolgens dan nog eens 2 maanden zouden gewacht hebben om dan uit het niets ook uw broer te doden, bevestigt dit eens te meer.

De vaststelling dringt zich immers op dat, als uw neven daadwerkelijk alle mannelijke leden van uw gezin zouden willen doden, ze hier in wezen al geruime tijd alle kansen toe zouden hebben gehad. Het houdt bijzonder weinig steek dat, indien uw paternale neven jullie gronden wilden bemachtigen door het doden van de mannelijke gezinsleden, ze dit voornemen al niet bij aanvang eenvoudigweg zouden hebben voltooid. Het slaat voorts ook nergens op dat uw paternale neven u en uw familie na de (beweerde) moorden op uw vader en broer met rust zouden hebben gelaten.

Uw ongeloofwaardigheid blijkt eens te meer uit volgende. Zo nam u na de (beweerde) moord op uw broer – toen u zou beseft hebben dat uw neven achter de moorden op uw vader en broer zaten – geen enkele voorzorgsmaatregel (CGVS p. 22-23). Bovendien bleven u en uw familie na de moord op uw broer nog 4 dagen in jullie eigen huis wonen alvorens naar uw maternale oom te verhuizen (CGVS p. 24). Dat jullie zich dan niet eerder in veiligheid zouden brengen, is niet ernstig. Gedurende de 4 dagen dat u jullie nog thuis woonden noch bij uw maternale oom kenden jullie verder problemen. U verliet voorts het huis van uw maternale oom, en tevens uw land, pas 2 maanden na de beweerde moord op uw broer (CGVS p. 7). Uw familie kent bovendien tot op heden ook geen problemen (CGVS p. 4, 16, 27). Dit is des te merkwaardiger aangezien uw twee broers en erfgenamen zich nog steeds daar bevinden (CGVS p. 24-25).

De vraag werpt zich verder ook op waarom uw paternale neven u niet bij uw familie zouden (zijn) komen zoeken, temeer daar u beweerde dat ze alle mannelijke erfgenamen wilden vermoorden (CGVS p. 17). Hierdoor worden uw beweringen en uw vrees voor de paternale neven verder onderuit gehaald. U verklaarde in dit verband dat u contact heeft met uw ooms maar dat ze u niet veel vertelden (CGVS p. 4). Deze verklaring overtuigt geenszins. Van iemand die zijn of haar land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag enige belangstelling worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Er mag worden verwacht dat u verduidelijking vraagt en dat uw familie die dan ook verschaft temeer daar het alleen maar in uw voordeel kan zijn een zo duidelijk mogelijk zicht te hebben op de actuele situatie zodat u een gedetailleerd beeld zou schetsen ten aanzien van de asielinstanties belast met het onderzoeken en inschatten van de risico's die u mogelijks loopt in geval van een eventuele terugkeer. Waar u verklaarde dat u uw ooms hiernaar vraagt, maar dat ze u niet veel vertellen, kan bezwaarlijk de waarachtigheid van de feiten aanduiden. Integendeel, uw onwetendheid over eventuele problemen die uw familie nog in Afghanistan zou ondervinden ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor uw neven omwille van het grondconflict.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw gronden momenteel deels verkocht zijn, deels door een buurman A. onderhouden worden. A. is – net als uw neven – een inwoner van uw dorp en was op de hoogte van de problemen die u met uw neven zou hebben gekend (CGVS p. 24). Dat uw buurman bereid zou zijn de gronden voor uw familie te bewerken, en dit in de wetenschap dat uw vader en broer reeds zouden zijn gedood omwille van deze gronden, mag al ten eerste verbazen. Het is ten andere ook wel heel merkwaardig dat uw buurman geen problemen kent met uw neven, zelfs niet zou zijn lastiggevallen, omwille van uw gronden (CGVS p. 25). Naar analogie dringt zich voorts ook de vraag op wie bereid zou zijn om stuk grond over te kopen waarrond al zoveel conflicten zouden geweest zijn en zelfs moorden voor zouden zijn gepleegd. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat ook de koper / nieuwe eigenaar van de gronden dan nu geen problemen kent met uw neven (CGVS p. 12, 24-25). Hierbij dringt de vraag zich bovendien op waarom jullie de grond niet aan uw neven verkocht hebben om zo het risico op verdere escalatie te verminderen of het conflict zelfs te stoppen. Dat u een deel van de grond verkocht om uw vlucht naar het buitenland te kunnen betalen maar wel uw familie achterliet in de buurt van uw paternale neven, is eveneens weinig plausibel in het licht van de door u geschetste vrees voor uw neven.

Dat de grond nog steeds niet in handen zou zijn van uw paternale neven, ondermijnt eens te meer uw beweringen aangaande de problemen die u al jarenlang met uw neven zou gekend hebben én eveneens van hun beweerde betrokkenheid bij de taliban. De taliban hadden reeds de macht in uw dorp voor uw vertrok en namen sinds uw vertrek uit het land de macht volledig over. Dat ze nog steeds geen beslag zouden hebben gelegd op uw al zo lang begeerde gronden, ondermijnt dan ook duidelijk uw bewering dat uw neven erop uit zouden zijn uw gronden aan hen toe te eigenen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw neven hun beweerde betrokkenheid bij de taliban blijkt tot slot eens te meer uit volgende. Zo beweerde u voor het CGVS dat uw paternale neven zich bij de taliban zouden hebben aangesloten. U repte hierover met geen woord tijdens uw verklaringen bij de DVZ (vragenlijst CGVS vraag 5, dd. 20 april 2022). Uw verklaring hiervoor, met name dat er op de DVZ niet naar gevraagd werd (CGVS p. 26) kan niet worden aanvaard. Gezien uw beweerde problemen gelinkt zijn aan uw neven, en dus de kern van uw asielrelaas betreffen, mag er logischerwijs verwacht worden dat u van bij aanvang alle elementen correct en gedetailleerd aanhaalt, hetgeen u in casu niet deed. Dat u niet expliciet naar bepaalde zaken werd gevraagd snijdt dan ook geen hout. Er kunnen u logischerwijs geen vragen gesteld worden over zaken die u niet zelf aanhaalt. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het gehoor bij de DVZ plaatsvond in april 2022, ruim 8 maanden na de machtsovername door de taliban. U had toen al weet moeten hebben van het feit dat de neven bij de taliban zouden zijn. Bovendien zijn uw verklaringen over uw paternale neven die lid zouden zijn van de taliban opvallend vaag en beperkt. Gevraagd of uw 4 neven bij de taliban zitten, beweerde u niet te weten wie precies bij de taliban zit, maar u heeft een sterk vermoeden dat een deel de landbouw doet en een deel bij de taliban zit. Vervolgens verklaarde u dat twee neven bij de taliban zitten, maar gevraagd naar hun functie zei u geen exacte of verdere info over hen te hebben. Sinds de machtswissel werkten ze openlijk met de taliban. De buur die jullie grond bewerkt, zou dat hebben gezegd (CGVS p. 24-25). Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over uw vervolgers doet verder duidelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hier kan ten slotte nogmaals worden opgemerkt dat uw moeder en twee broers tot op heden zonder problemen bij uw maternale oom verblijven. Als uw neven effectief banden zouden hebben met de taliban, dan kan verwacht worden dat zij uw familie ook daar niet met rust zouden laten of dat ze ten minste u nog bij uw familie zou zoeken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees op basis van dit grondconflict.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico

als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegensprekend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde kopie van uw taskara is evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. De kopie van uw taskara vormt hoogstens een indicatie van uw identiteit – welke in deze beslissing vooralsnog niet ter discussie staat – maar bevestigt geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten eenvoudig via corruptie kunnen worden verkregen en geen bewijswaarde hebben. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 11 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022 ;
- EUAA, “Country Guidance : Afghanistan”, januari 2023 ;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022 ;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022 ;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022 ;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij houdt tevens voor dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Vooreerst gaat verzoeker, na een theoretisch betoog, in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. Hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Verzoeker voert tevens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel. Vervolgens voert hij een theoretisch betoog over de vrees in verband met verwestering, waarbij hij ook benadrukt dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen, zoals hijzelf, bij een terugkeer een risico op vervolging lopen, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie, als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen. Verzoeker licht vervolgens toe waarom de theorie betreffende een vrees voor terugkeer omwille van verwestering dient toegepast te worden.

Tot slot gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en naar landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de precaire humanitaire en socio-economische situatie en de veiligheidssituatie daar.

In de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en hij geen stukken aanbracht die toelaten anders te oordelen.

De Raad komt na grondige analyse van het dossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing besluit verweerder dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en de door hem aangehaalde vluchtmotieven, na volgende vaststellingen:

dat verzoekers neven al jaren geïnteresseerd zouden zijn in de familiale gronden en dat al jaren hieromtrent problemen zouden kennen, kan niet overtuigen, dat verzoekers vader en broer zouden zijn gedood door zijn neven 5 en 10 maanden na het tweede gesprek kan niet worden aangenomen, in de periode volgend op de tweede onderhandelingspoging, en dit tot aan verzoekers vertrek, kenden ze geen andere problemen, verzoekers familie, die tot op heden in Afghanistan woont, heeft geen problemen meer met de paternale neven omwille van de grond en het conflict hierrond, wat betreft de moord op verzoeker vader komt hij niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen, maar legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer om deze te staven, buiten een kopie van een foto waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, bovendien zijn verzoekers verklaringen aangaande de moord op zijn vader door de paternale neven pure veronderstellingen, verzoeker maakt totaal niet aannemelijk waarom het conflict plots na 2 gesprekken tussen zijn vader en neven zou geëscaleerd zijn en tot zijn dood hebben geleid (3-3,5 jaar geleden) en is niet duidelijk omdat er zich voor het overige geen verdere discussies of problemen voordeden, uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid door wie en waarom zijn vader 's nachts bij de velden vermoord zou zijn, verzoekers broer zou niemand gezien hebben, verzoeker besepte pas toen ook zijn broer vermoord werd, dat de neven dachten dat ze door iedereen uit te moorden recht zouden hebben op de erfenis, verzoeker linkt de neven aan de moord enkel en alleen omdat zijn familie een bod van hen op de grond niet aanvaard heeft en omdat jullie met niemand anders conflicten hadden, verzoeker komt opnieuw niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen en veronderstellingen zonder deze te onderbouwen, verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn neven betrokken zouden zijn bij de dood van zijn vader, aangezien het onlogisch is dat de paternale neven zijn vader in het geheim zouden gedood hebben waardoor de moord op zijn vader geen drukingsmiddel vormt om de gronden alsnog in hun bezit te krijgen, verzoeker beweerde aanvankelijk geen klacht te hebben neergelegd n.a.v. de beweerde moord op zijn vader bij de dorpsouderen om vervolgens te stellen dat hij de dood van zijn vader wel besprak met de dorpsouderen, verzoeker schetst een beeld van de neven dat ze almachtig zijn waarbij het geen steek houdt dat de neven niet al eerder en doortastender te werk zouden gegaan zijn om de gronden in handen te krijgen, verzoekers broer zou zijn uitgemaakt voor lafaard omdat jullie geen wraak zouden genomen hebben voor de (beweerde) moord op de vader, hierin zag verzoeker het bewijs dat de neven zijn vader hadden gedood. 2 maanden later zou ook zijn broer vermoord zijn, verzoeker komt niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen en loutere veronderstellingen, maar legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer om deze te staven, buiten een kopie van een foto waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, dat de paternale neven, indien ze effectief reeds verzoekers vader doodden en alle mannelijke familieleden willen doden om de grond in handen te krijgen, vervolgens dan nog eens 2 maanden zouden gewacht hebben om dan uit het niets ook zijn broer te doden, bevestigt dat zijn familie het verwijt zou gekregen hebben de eer van de familie te niet hebben gezuiverd, het houdt weinig steek dat, indien de paternale neven de gronden wilden bemachtigen door het doden van de mannelijke gezinsleden, ze dit voornemen al niet bij aanvang zouden hebben voltooid, het slaat nergens op dat de paternale neven verzoeker en zijn familie na de (beweerde)

moorden op de vader en broer met rust zouden hebben gelaten, verzoeker nam na de (beweerde) moord op zijn broer, toen hij zou beseft hebben dat zijn neven achter de moorden op zijn vader en broer zaten, geen enkele voorzorgsmaatregel, gedurende de 4 dagen dat jullie nog thuis woonden noch bij de maternale oom kenden jullie verder problemen, verzoeker verliet het huis van de maternale oom, en het land, pas 2 maanden na de beweerde moord op zijn broer, verzoekers familie kent bovendien tot op heden geen problemen, dit is des te merkwaardiger aangezien verzoeker zijn twee broers en erfgenamen zich nog steeds daar bevinden, dat de buurman bereid zou zijn de gronden voor verzoekers familie te bewerken, en dit in de wetenschap dat de vader en broer reeds zouden zijn gedood omwille van deze gronden, mag al ten zeerste verbazen, het is merkwaardig dat de buurman geen problemen kent met de neven, zelfs niet zou zijn lastiggevallen, omwille van de gronden, dat verzoeker een deel van de grond verkocht om zijn vlucht naar het buitenland te kunnen betalen maar wel zijn familie achterliet in de buurt van de paternale neven is weinig plausibel in het licht van de vrees voor de neven, dat de neven nog steeds geen beslag zouden hebben gelegd op de al zo lang begeerde gronden, gelet op hun banden met de taliban, ondermijnt de bewering dat ze erop uit zouden zijn de gronden aan hen toe te eigenen, verzoeker verklaarde voor het CGVS dat de paternale neven zich bij de taliban zouden hebben aangesloten maar repte hierover met geen woord bij de DVZ, verzoeker legt vage verklaringen af over zijn vervolgers wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas, er wordt opgemerkt dat verzoekers moeder en twee broers tot op heden zonder problemen bij uw maternale oom verblijven, als verzoekers neven effectief banden zouden hebben met de taliban, dan kan verwacht worden dat zij verzoekers familie niet met rust zouden laten.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker brengt tegen aan aantal van voormelde vaststellingen in dat het grondgeschil met de neven niet rechtsgeldig in twijfel is getrokken, dat hij een foto van zijn overleden vader heeft overgelegd, hij niet weet waarom de neven het land niet daadkrachtiger hadden ingenomen, hij heeft een foto van zijn overleden broer overgelegd, na de moord was en is verzoeker het enige overgebleven doelwit voor de neven, hij stelt dat hij nooit verklaard heeft dat de buurman op de hoogte was van de problemen met de familie en de neven, alleen dat hij aanwezig was toen verzoekers broer werd vermoord, er werd niet gevraagd naar de betrokkenheid van de neven bij de Taliban. De overige vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd, noch ontkracht.

Met het betoog dat de foto van zijn vader en broer is genomen met een mobiele telefoon van slechte kwaliteit weerlegt hij de pertinente motieven van verweerder niet:

“Wat betreft de moord op uw vader komt u niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen, maar u legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer om deze te staven. U legt weliswaar een kopie van een foto van een overleden oude man neer, maar dit document kan niet overtuigen. Vooreerst is het niet mogelijk na te gaan wie deze persoon op de foto is en wat uw link is met deze persoon. Ook al zou het ten andere vaststaan dat de persoon op de foto uw vader is – quod non – dan nog kan uit de voorgelegde foto hoogstens worden afgeleid dat uw vader om het leven kwam, niets meer en niets minder. Onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wie hier mogelijks verantwoordelijk voor is, blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde foto. Bijgevolg kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend.”

en

“Opnieuw komt u niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen en loutere veronderstellingen. Evenmin legt u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer om dit te staven. Opnieuw legt u een kopie van een foto van een overleden man neer, maar ook dit document kan niet overtuigen. Ook nu weer is het niet mogelijk na te gaan wie de persoon op de foto is en wat uw link met deze persoon is. In navolging wat hierboven reeds werd opgemerkt moet ook nu worden besloten dat, ook al zou het vaststaan dat de persoon op de foto uw broer is – quod non –, dan nog kan ook hieruit weerom hoogstens worden afgeleid dat uw broer om het leven kwam, niets meer en niets minder. Onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wie hier mogelijks verantwoordelijk voor is, blijkt ook nu op geen enkele manier uit de voorgelegde foto. Bijgevolg kan ook aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend.”

De Raad wijst erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door verweerder verzoeker de hoger

aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

De Raad merkt op dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder niet de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

De Raad wijst erop dat van verzoeker, die bij zijn vertrek in 2021 reeds 22 jaar was, mag worden verwacht dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te vertonen in de rechtstreekse aanleidingen van zijn vrees. Het conflict over de gronden betreft immers een kernelement van zijn relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan overwegend stoelt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals de moord op zijn vader en broer.

Gelet op het voorgaande kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit het de omstandigheid dat hij vrijwel alle vragen van het CGVS heeft beantwoord, waarbij hij relevante informatie heeft verstrekt, terwijl hij tegelijkertijd heeft uitgelegd waarom hij bepaalde details niet kon verstrekken, niet geconcludeerd worden dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd lijkt, aangezien hij heeft samengewerkt en consistente en begrijpelijke antwoorden heeft gegeven op gestelde vragen.

De Raad herhaalt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek, op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit slecht geadviseerd te zijn geweest doet hieraan geen afbreuk. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is immers inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Verzoeker beperkt hij zich tot post factum verklaringen over het conflict over de gronden met zijn neven, die bovendien opnieuw bijzonder vaag zijn, zodat ook deze verklaringen geen ander licht kunnen werpen op de vaststelling dat er een gebrek aan kennis is over de rechtstreekse aanleidingen voor zijn vrees waardoor de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen ernstig onderuit gehaald wordt.

Door louter te stellen dat het belangrijk is op te merken dat hij niet aarzelde om de vragen van het CGVS te beantwoorden en zoveel mogelijk details te verstrekken, gezien zijn persoonlijke kennis, dat hij zijn volledige medewerking toonde tijdens het interviewproces, dat als gevolg hiervan kan gesteld worden dat hij volledige informatie heeft verstrekt aan het CGVS met betrekking tot de moord op zijn vader en broer, dat zijn gedetailleerde en consistente antwoorden in overweging moeten genomen worden, beperkt hij zich tot het tegenspreken van de appreciatie van het CGVS waar – terecht, zoals blijkt uit wat voorafgaat – gemotiveerd wordt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Gelet op wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend. Evenmin kan gesteld worden dat hij volledige informatie heeft verstrekt aan het CGVS met betrekking tot de moord op zijn vader en broer noch dat er sprake zou zijn van zijn gedetailleerde en consistente antwoorden. Uit het loutere feit dat hij niet aarzelde om de vragen van het CGVS te beantwoorden, volgt niet ipso facto dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente zou hebben afgelegd.

Verzoeker laat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift ook na concreet te duiden en te staven waarom uit de beweringen dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, dat dit een invloed heeft op hem, dat hij slechts drie jaar naar school ging, hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij 17 jaar oud was bij vertrek een minder strenge beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn verklaarde problemen met de taliban zou (moeten) volgen.

Verzoeker verduidelijkt niet dat hij dermate laaggeschoold zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van

coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. In zoverre verzoeker nog opwerpt minder sereen te zijn geweest, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker ook niet concreet aantoont dat verweerder een veel te strenge beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft gemaakt. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen, volstaat hiertoe niet.

Verzoeker betoogt dat hij sinds meer dan twee jaar leeft in Europa en dat hij duidelijk verwesterd is.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekers toelichting, met verwijzing naar rapporten, dat in een beperkt aantal gevallen personen die, na een verblijf in het buitenland, naar Afghanistan terugkeerden problemen ondervonden leidt niet tot een ander besluit. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in Europa toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij is verwesterd of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er een sociaal netwerk heeft, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig was, dat hij op ongeveer 19-jarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een politieke of religieuze overtuiging heeft waardoor hij het risico loopt om te worden vervolgd of dat hem een dergelijke overtuiging kan worden toegeschreven. Aangezien geen verwestering kan worden vastgesteld kan ook niet worden besloten dat verzoeker omwille

van het behoren tot de sociale groep van de verwesterde Afghanen dreigt te worden vervolgd. Er moet daarenboven worden geduid dat hoe dan ook niet kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren naar hun land van herkomst een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze personen hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen zij hoe dan ook niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

De Raad besluit dat de CGVS op zorgvuldige en individuele wijze alle elementen in verzoekers dossier heeft onderzocht en op correcte wijze tot het besluit kwam dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij bij terugkeer door de taliban zal worden vervolgd en zal worden gedood. Verzoeker is er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezan dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan

niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de preciaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan january 2023) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Waar verzoeker stelt dat België verplicht is om, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending wordt veroorzaakt door een overheidsactor of door een particulier, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC